

[Pilgaard Andersen]

ket kan resultere i en række fejl, som er ganske forståelige.

Fremtidige lovforslag burde være udformet sådan, at det i hvert fald ikke var arbejdsgiveren, der skulle administrere dem. De burde medføre en stærk forenkling af de administrative forpligtelser, sådan at det igen blev muligt for virksomheder at drive forretning her i landet, noget, som jeg efterhånden betvivler den regering, vi har i øjeblikket, ønsker, når den gang på gang forsøger at udhule mulighederne for det selvstændige initiativ. Jeg må altså stærkt beklage disse stadige angreb på hele den producerende sektor.

Lovforslag nr. L 93 indeholder en besparelse, men ligesom vi var imod forslaget til lov om socialindkomst, da det blev fremsat her før sommerferien, kan vi heller ikke støtte de to foreliggende lovforslag. Den besparelse på ungdomsydelser, det indeholder, må vi helt klart sige nej til. Vi ønsker ikke at udbetale ungdomsydelser, som det også fremgår af vores ændringsforslag til finanslovsforslaget og de forslag til lov om ændringer, vi har fremsat på dette område. Men da de 15 mill. kr.s besparelse for så vidt er en konsekvens af socialindkomsten, giver jeg ikke meget for den; den er ikke nogen reel besparelse. Når vi ønsker afskaffelse af ungdomsydelser, forudsætter det naturligvis en række andre foranstaltninger, f. eks. en bundgrænseforhøjelse.

Det er igen administrationen af disse ting, der er betænkelig. Men den anden del af lovforslag nr. L 93, vedrørende børnebidragene, indebærer en administrationsforenkling, og det skal vi da se med velvilje på. Vi er fuldt ud tilfredse med, at der sker en administrationsforenkling på dette område, for det har været hårdt tiltrængt i en lang periode; en række administrative problemer i kommunerne kan måske løses med dette forslags gennemførelse.

Fremskridtspartiet må sige helt klart fra over for de to lovforslag. Det er uanstændigt, hvis ministeren regner med, at forslagene skal gennemføres inden jul, og jeg troede faktisk, ministeren i tilstrækkelig grad havde fået kolde fødder på grund af de forslag om socialindkomsten, som vi gennemførte før sommerferien, og som har vist sig at være ganske forfærdelige, og på grund af de arbejdsvilkår, folkettinget blev budt. Jeg synes,

dette bør høre op, og at folkettingen bør have ordentlige arbejdsvilkår og muligheder for virkelig at kulegrave lovforslagenes konsekvenser. Men det får vi altså ingen mulighed for, og derfor er det, vi får ud af det, igen noget makværk, som kommunerne skal til at administrere. Hvis det kommer til at volde lige så store problemer som den gennemførte socialindkomsts første fase, betækker jeg mig, for så får vi kaos på hele dette område.

Birthe Nielsen (SF):

De to lovforslag, vi har til behandling nu, er en blanding af skidt og kanel. Det, jeg synes er skidt, er, at man stadig væk kobler denne omfordeling sammen med noget nedskæringspolitik. Det vil SF ikke være med til, fordi det, vi ønsker, er en retfærdig fordeling af de sociale ydelser. De 200 mill. kr., man sparer her, så vi meget gerne kom netop dem, der ligger i bunden, til gode, men det er ikke tilfældet. Det er et spareforslag, og hvis jeg skal sige noget positivt, er det, at vi godt kan se, der er noget rigtigt i, at de selvstændige erhvervsdrivendes fradrag for forskudsafskrivninger og henlæggelser til investeringsfond og varelager nedskrivninger nu ikke skal medregnes i socialindkomsten. Men jeg må tilføje, at der er meget stor forskel på funktionærgrupperne. F. eks. ligger portøren i det lave indtægtsområde, og han bliver altså også ramt her.

Vi havde i SF meget gerne set, at man havde fået den skattereform, som vi hele tiden har peget på er den mest retfærdige måde at fordele de sociale ydelser på, og vi er meget betænkelige ved, at vi igen står over for en masse besparelser, som ikke kommer de dårligst stillede til gode.

Vi finder det også betænkeligt, at man i al denne nedskæringsiver i forbindelse med indkomstbegrebet ikke har justeret indtægtsgrænserne for tildeling af sociale ydelser, for det er denne justering, der i allerhøjeste grad er brug for.

Vi finder desuden, at to indkomstbegreber: den skattepligtige indkomst og socialindkomstbegrebet, er meget bureaukratisk opbygget. Vi kan se, der er en masse tekniske ændringer i dette her – det har mest drejet sig om teknik – men der har ikke været én eneste socialpolitisk målsætning med hensyn til spørgsmålet om, hvor man ønsker at indkomstniveauet skal ligge på det sociale områ-